08/12/2021

Βεροίας Παντελεήμων για τον Όσιο Πατάπιο: «Έλαμψε με την άσκηση»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Πανηγυρίζει σήμερα, 8 Δεκεμβρίου 2021, το βυζαντινό Παρεκκλήσιο του Οσίου Παταπίου (15ου αιώνος) στη Βέροια. Εξαιτίας των ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά της πανδημίας του Covid-19, οι Ιερές Ακολουθίες της Πανηγύρεως τελέστηκαν στον Ιερό Ναό των Αγίων Αναργύρων Βεροίας. Ανήμερα της εορτής το πρωί τελέστηκε ο Όρθρος και η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, ιερουργούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονος.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «**Θείας κλήσεως ἰχνη-λα-τήσας ἐκ νεότητος τάς ἐπιδόσεις δι᾽ ἀσκή-σεως τῷ κόσμῳ ἐξέλαμ-ψας**». Μέ αὐτούς τούς στί-χους ἐγκωμιά-ζει ὁ ἱερός ὑμνο-γράφος τόν ἑορ-τα-ζό-με-νο σήμερα ὅσιο Πα-τά-πιο.

Γόνος τῆς πατρίδος τῶν μεγάλων ἀσκητῶν, τῆς Αἰγύπτου, γεννήθη-κε ὁ ὅσιος ἀπό χριστια-νούς γονεῖς, πού διέ-θε-ταν ὄχι μόνο ὑλικό ἀλ-λά καί πνευματικό πλοῦ-το. Μέσα στό οἰκο-γενειακό του περιβάλ-λον δι-δά--χθηκε τήν πίστη καί τήν ἀ-γάπη στόν Χριστό,- καί γιά χάρη αὐτῆς τῆς ἀ-γά-πης ὁ ὅσιος ἀποφά-σι-σε, νεα--ρός ἀκόμη, νά ἐγ-καταλείψει τίς ἀνέ-σεις καί τίς εὐκολίες πού τοῦ παρεῖχε ἡ οἰ-κο-γένεια καί ἡ περιου-σία πού διέθετε καί νά ἀπο-συρθεῖ στήν ἔρημο γιά νά ζήσει «μόνος μόνῳ Θεῷ».

Ἡ ἀσκητική ζωή του καί ἡ ἀγάπη μέ τήν ὁ-ποία ἀντιμετώπιζε ὁ ὅ-σιος Πατάπιος ὅλους ὅ-σους περνοῦσαν ἀπό τό κελί του, προσφέ-ρ-οντάς τους ὄχι μόνο φι-λο-ξε-νία ἀλλά καί ψυχι-κή καί πνευματική ἀνά-παυση, τόν ἔκαναν πο-λύ γρήγορα γνωστό. Ἡ φή---μη του, μάλιστα, ἐξα----πλώθηκε τόσο πολύ, ὥστε οἱ ἐπισκέπτες δέν ἔλειπαν ποτέ ἀπό τό κε-λί του, γεγο-νός πού τοῦ στεροῦσε ὅμως τήν ἡ-συ---χία γιά χάρη τῆς ὁ-ποί-ας εἶχε ἀποφασίσει νά ἐγκαταλείψει τόν κό-σμο, προκειμένου νά ἀφο-σιω--θεῖ ἀπερί-σπα---στος στή μελέτη τοῦ Θε-οῦ καί στήν προ-σευ-χή.

Ἔτσι ὁ ὅσιος ἀναγκά-στη-κε νά φύγει ἀπό τήν Αἴγυπτο καί νά πάει στήν

Κωνσταντι-νού-πο-λη, ὅπου θά μπο-ροῦσε, ὅπως πίστευε, νά μείνει ἄ--γνωστος μετα-ξύ ἀ-γνώ---στων, ἀπο-κλει-στι-κά ἀφοσιωμένος στά μο---να-χικά του καθή-κο-ντα.

Καί στή μεγαλούπολη ὅμως τῆς Κωνσταντι-νου--πόλεως δέν ἄργησε νά διαδοθεῖ ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς καί τῆς ἁγιό-τη-τος τοῦ ὁσίου Πατα-πί-ου, ὁ ὁποῖος μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ θαυ-ματουρ-γοῦσε θεραπεύοντας πλῆ----θος ἀσθενειῶν. Ἔτσι, πολύ σύν-το-μα ἄρ-χισαν νά συρ-ρέουν στό ἡσυ-χα-στή-ριο πού εἶχε ἱδρύσει, κο-ν-τά στόν ναό τῆς Πα-να-γίας τῶν Βλα-χερνῶν, πλή-θη εὐσεβῶν χρι--στια-νῶν πού ἀνα-ζη-τοῦσαν τήν ἴαση τῶν ἀσθενειῶν πού τούς τα-λαιπω-ροῦ-σαν, ἴαση πού προσέφε-ρε ὁ ὅσιος καί ὅσο βρι-σκόταν ἐν ζωῇ, ἀλλά καί μετά τήν ὁσι-α--κή κοίμησή του.

Αὐτή ἡ χάρη τῶν θαυ-μάτων, πού συνε-χί-ζο-νται μέχρι σήμερα, εἶ-ναι, προϊ-όν τῆς θείας χάριτος ἡ ὁποία ἐνοίκησε στήν ψυ--χή τοῦ ὁσίου. Ἐνοί-κησε στήν ψυχή του, ἐπειδή αὐτή ἦταν κεκα-θαρμένη ἀπό τήν ἄσκη-ση καί ἐξα-γνι-σμέ-νη ἀπό τή νηστεία καί τήν προ-σευχή, καί προ-σέ--φε-ρε στόν Θεό οἶκο ἅγιο καί κα--τοι-κη-τήριο ἱερό, ὥστε νά ποιήσει ἐν αὐ-τῷ μονήν.

Ἔτσι, παρότι ὁ ὅσιος Πατάπιος ὄχι μόνο δέν διε-κδικοῦσε τήν προ-βο-λή καί τή δόξα τῶν ἀν-θρώπων, δια-κρί-θηκε καί ἔλαμψε καί τιμή-θη-κε ὄχι μόνο στήν ἐποχή ἀλλά καί μέ-χρι σήμερα, χωρίς ἡ τιμή καί ἡ δόξα πού ἀπο-λαμβάνει καί ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τούς πι-στούς καί τήν Ἐκ-κλη-σία νά ἀλλοιω-θεῖ κατά τό πα-ρα---μικρό ἀπό τό πέρασμα τοῦ χρόνου, πού ἀλλοιώνει τά πά-ντα.

Πῶς ὅμως συνέβη αὐ-τό; Τό ἐρώ-τημά μας τό ἀπαντᾶ μέ τό ἀπολυ-τί-κιό του ὁ ἱερός ὑμνο-γρά--φος. «Διʼ ἀσκήσεως τῷ κόσμῳ ἐξέλαμψας». Μέ τήν ἄσκηση ἔλαμ-ψες στόν κό-σμο, γρά-φει ἀναφερόμενος στόν ὅ-σιο Πατάπιο. Δέν ἔ-λαμ-ψε μέ τόν πλοῦτο, δέν ἔλαμψε μέ τά ἀξιώ-μα-τα, δέν ἔλαμψε μέ τήν ἐξου-σία τήν ὁποία εἶχε καί διαχειριζόταν, δέν ἔλαμψε μέ τήν ἐξω-τε-ρι-κή ὁμορφιά ἡ ὁποία «ὡς ἄνθος μαραίνεται», δέν ἔλαμψε μέ τίποτε ἀπό ὅσα χρη-σιμοποιοῦν οἱ ἄνθρωποι στίς ἡμέ-ρες μας γιά νά λάμψουν καί νά ξε-χωρίσουν καί νά διακριθοῦν.

Ἔλαμψε μέ κάτι πού ὑποτιμᾶται καί συχνά συκοφαντεῖται.

Ἔλαμψε μέ κάτι τό ὁποῖο οἱ πε-ρισ---σότεροι ἄνθρωποι ἀπο-φεύ-γου-με, γιατί τό θε-ω-ροῦμε δύσκολο καί κο-πιῶδες καί ἐπώδυνο.

Ἔλαμψε μέ αὐτό τό ὁ-ποῖο οἱ ἄν-θρωποι τό αἰ-σθανόμαστε ἴσως καί ὡς κά--τι ὑπερβολικό, ὡς κά-τι πού δέν μᾶς ἀφο-ρᾶ, ὡς κάτι πού κατα-στρέ-φει, ὅπως νομίζου-με, τήν εἰ-κό-να τοῦ ἑαυ-τοῦ μας καί μᾶς βλά-πτει. Καί αὐ-τό εἶναι ἡ ἄσκηση. Εἶναι τά πνευ-μα-τικά ἀγω-νίσματα πού συμ-βάλλουν στήν πρόοδο τῆς ψυχῆς μας. Εἶναι ἡ μελέτη, ἡ προ-σευχή, ἡ ἐγκράτεια, ἡ νη-στεία, ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ

ἀγώ-νας γιά τήν ἀπαλλαγή ἀπό τά πάθη μας καί τήν κατάκτηση τῶν ἀ-ρε-τῶν. Ὅλα αὐτά ἐλ-κύ-ουν τή χάρη τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή τοῦ ἀν-θρώ-που, καί ἀντί-θε-τα ἀπό ὅ,τι πιστεύ-ουν οἱ περισ-σό-τεροι, εἶναι αὐτά πού κάνουν τόν ἄνθρω-πο νά λά-μπει, καί μάλιστα μέ μιά λάμψη πού δέν ξεθωριάζει μέ τό πέρα-σμα τοῦ χρόνου, ἀλλά παρα-μέ--νει καί διαρκεῖ. Γιατί αὐτή ἡ λάμψη δέν εἶναι λάμψη ἐκ τοῦ κό-σμου, ἀλλά εἶναι λάμψη ἐκ τοῦ Θεοῦ, λάμψη πού πα-ραμένει καί συν-ο-δεύει τόν ἄν-θρω-πο, ὅπως τό ἔκανε καί στήν περί-πτωση τοῦ ὁσίου Πα-ταπίου.

Ἀπό ἐμᾶς, λοιπόν, ἐξαρτᾶται· ἄν θέλουμε νά λάμ-που-με καί ἐμεῖς ὄχι προσωρινά καί περιστα-σια-κά ἀλλά αἰώνια, τότε ἄς προσ-πα--θήσουμε νά ἀκολου-θή-σουμε τό παράδειγμα τοῦ ὁσίου Παταπίου. Δέν θά φύγουμε σέ κελιά καί σέ μοναστήρια, ἀλλά ὁ καθένας μας ἐκεῖ πού εἶναι μπορεῖ νά ἀσκηθεῖ, καί στήν προσευχή καί στήν ἐγκράτεια καί στή μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἄς προσπαθήσουμε, λοιπόν, νά ἀκολουθήσουμε τό παράδειγμα τοῦ ὁσίου Παταπίου, ἰδιαιτέρως τήν περίοδο αὐτή πού προετοιμα-ζό---μεθα γιά τή μεγάλη ἑορτή τῶν Χριστουγέννων. Ἄς ἀ-γω-νιζόμεθα καί ἄς ἐπικαλούμεθα καί τή χάρη καί τή βοήθεια τοῦ ὁσίου Πατα-πίου, τοῦ ὁποίου ἔχου-με σήμερα τήν εὐλογία νά προσκυ-νοῦμε τίς ἐμβάδες του. Τί εἶναι οἱ ἐμβάδες; Εἶναι οἱ παντόφλες πού βάζουν στό ἅγιο λείψανο τοῦ ὁσίου καί μετά τίς δίδουν εὐλογία. Δύο ἐμβάδες ἔχουμε τοῦ ἁγίου Παταπίου, μάλιστα ἡ μία ἔχει καί μικρό τμῆμα τοῦ ἁγίου λειψάνου. Ἔτσι ἔχουμε αὐτή τήν εὐλογία καί θά μείνουν αὐτές οἱ ἐμβάδες στόν ναό πού εἶναι ἕνας ἀπό τούς μοναδικούς ναούς στήν Ἑλλάδα πού εἶναι ἀφιερωμένος στόν ὅσιο Πατάπιο.

Ἔτσι, λοιπόν, ἄς τόν παρακα-λοῦμε νά πρεσβεύει γιά μᾶς στόν Θεό καί ὡς θαυματουργός νά μᾶς προ-στατεύει καί νά μᾶς θερα-πεύει ἀπό τή φοβε-ρή πανδη-μία τοῦ κο-ρω-νοϊοῦ πού μᾶς πλήτ-τει.

Βλέπετε κάθε ἡμέρα χάνουμε ἀδελφούς μας, εἴτε διότι δέν θέλησαν νά πιστεύσουν ὅτι εἶναι πραγματικός καί θανατηφόρος αὐτός ὁ ἰός καί δυστυχῶς δέν τηροῦν ἴσως τά μέτρα πού πρέπει νά τηρήσουν, εἴτε ἴσως διότι δέν κάνουν καί τό ἐμβόλιο, αὐτό εἶναι θέμα βέβαια δικό τους, ἀλλά βλέπουμε ὅτι ὁδηγοῦνται δυστυχῶς στόν θάνατο. Εἶναι ἁμαρτία νά μήν προφυλάσσουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό αὐτό τό κακό. Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά τόν προφυλάσσουμε.

Ἐάν ρωτήσετε αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἐπλήγησαν ἀπό τόν ἰό, ταλαιπωρήθησαν στά νοσοκομεῖα, διασωληνώθησαν, θά δεῖτε τί μαρτύριο πέρασαν. Ἄλλους τούς ἔσωσε ὁ Θεός, ἄλλοι δέν ἄντεξαν καί ἔχασαν αὐτή τή ζωή, ἀλλά φοβᾶμαι νά μήν χάσουμε καί τήν ἄλλη, διότι εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νά προφυλάσσουμε τόν ἑαυτό μας. Ὁ Θεός μᾶς ἔδωσε νοῦ, μᾶς ἔδωσε ὅλες τίς δυνατότητες νά προφυλάξουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό κάθε κακό. Τώρα εἶναι ἕνα κακό, θά περάσει αὔριο ἴσως. Γιατί νά μήν προφυλάξουμε τόν ἑαυτό μας καί βρεθοῦμε στή δύσκολη αὐτή κατάσταση; Γι᾽ αὐτό «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου», γιά νά ἔχουμε καί τή χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ ὁσίου Παταπίου».

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ